

Istentisztelet – 2020. 03. 22.

Zsoltárok 4.

Furcsa úgy istentiszteleten lenni, ígét hirdetni, hogy nem láthatom magam körül a testvéreket. Nem tudok olyan nagyot kiáltani sem (én főleg nem), hogy a testvérek meghallják. Milyen jó, hogy a technika eszközeivel mégis lehetővé válik az ige hirdetése és hallgatása. Egy olyan helyzetben, amikor lehet, hogy eljön az a pillanat is, amikor jól esne egy jó nagyot kiáltani. Különösen azoknak, akiknek a lakás négy fala közé kellett behúzódnuk, és amikor már egyre terhesebb lesz a bezártság.

Kiáltozik az ember különféle pótcselekvések formájában is, ez történik, amikor az ember kénytelen szembesülni szorult helyzetével, de mégsem akar tudatosan szembenézni azzal, ezért továbbra is menekül.

A felolvasott zsoltár is kiáltással kezdődik. A zsoltáros azonban **nemcsak felkiált, hanem imádkozva kiált.** „Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat!”

A zsoltáros mindennapjait valószínűleg hamis vádakkal keserítették az ellene támadók. Más élethelyzetben volt, mint amelyben mi vagyunk. Mégis, talán mi is felsóhajtottunk vele együtt, amikor hallottuk ezeket a szavait: „Szorult helyzetemből adj nekem kiutat...” Igen, **adj nekem tágas teret!** – így is fordítható.

Tágas teret kívül. Szabadon mozoghassunk. Utazhassunk korlátok nélkül. Patikákba, üzletekbe ugyanúgy bejuthassunk, ugyanúgy intézhessük ügyeinket, mint a vírushelyzet előtt. Felkereshessük távol lévő szeretteinket, barátainkat is. Mehessünk színházba, moziba, gyerekeinkkel, unokáinkkal állatkertbe, játszóházba.

Tudjuk persze, hogy ehhez az szükséges, hogy a járvány véget érjen, a koronavírus ne jelentsen többé fenyegetettséget számunkra. Mi van azonban addig? S mi a helyzet egyéb szorultságainkban, melyek állandósulnak?

Nézzük meg, mi történt a zsoltárossal! Az ő felkiáltása imádsággá szelídül, és arról is bizonyosságot tesz, hogy „Meghallgat az Úr, ha hozzá kiáltok.” Szorult helyzetéből kiutat kért. Isten megadta. „Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy

biztonságban élhessek!” **Létezik ennél tágasabb tér az ember számára? Békesség, biztonság a külső körülményektől függetlenül! Létezik tágasabb tér az Úr jelenléténel,** hiszen békesség, biztonság az ő adományai?

Itt olvashatjuk a keresztyén békesség legpontosabb megfogalmazását, miszerint a békesség nem feszültségmentesség, nem is félelemnélküliség, nem is küzdelmek nélküli, nyugodt élet; hanem mindezekben is a biztonság érzete: „*Velünk az Isten*” (Máté 1,23).

Hogyan juthatunk el erre a valóban tágas térre?

A zsoltár gondolatmenetében megláthatjuk azt a gyönyörű lelki utat, ami elvisz oda. Kezdődött a kiáltással az **igazságos Isten színe előtt**.

Mivel a kiáltás az Isten színe előtt megy végbe, ezért nemcsak valami kényszeredett üvöltözés, hanem **magába nézés, könyörgés és lecsillapodás** követi.

Sokan irtóznak a csendtől, a magukba szállástól, egyáltalán a gondolkozástól, a dolgok számbavételétől, a tükörbe nézéstől, hogy milyen is vagyok valójában. A mulasztásaink számbavételétől. Olyan veszedelmesen felszínessé vált sok embernek az élete. Vannak, akik az élményeiket egyáltalán nem szokták rögzíteni. Elmúlt, jöhet a következő. Vannak, akiknél a benyomásokból soha nem lesz gondolat vagy tapasztalat. Vannak, akik nem tanulnak a saját hibáikból, ismétlik azokat. Nem arra vannak berendezkedve, hogy az események formálhassák őket, nem is akarnak formálódni, változni.

Ezzel kapcsolatban ajánlom figyelmünkbe Bedekovics Pál református lelkipásztor írását a reformatus.hu oldalon. Négy napja karanténban volt a Szent László kórházban, amikor papírra vetette gondolatait. A várakozás első napján, az eredményre várva, nem magáért aggódott, hanem azért a sok emberért, akikkel találkozott nap mint nap. Megkönnyebbülést jelentett a hír, hogy az első teszt eredménye negatív lett. Viszont a szobatársán néhány órával később végezték el a tesztet. Mi lesz, ha ő pozitív?

Második nap a szobatárs eredményére való várakozással telt. „Bárcsak elmondhatnám, hogy érte is aggódok, meg az ő kontaktjaiért, meg az ő öregeiért. De bevallom töredelmesen, nem így van. Az önzőség hamar legyűr: mi lesz, ha ő pozitív, és nekem emiatt kell majd elviselnem két hetet ebből a kényelmetlen helyzetből? Bosszantó lenne! Várakozás közben leleplezem saját magam. Itt van idő az önvizsgálatra. Itt van idő az imádságra. Itt van idő a

bűnbánatra. Itt van idő a másikkal való kapcsolat építésére. A nagy várakozásban Isten formál. Az első napi önzetlenség felismerése micsoda győzelem egy keresztyénnek! S egy nap sem kell, máris megfordul a dolog. Lehet ajándékként is nézni ezekre az órákra?

Aztán kiderül, hogy a szobatárs sem fertőzött. Őszinte, felhőtlen öröm!

A harmadik nap az öröme. Hálaadás az Úrnak, hogy ha minden jól megy, vasárnap hazamehetünk. Az Úr napján, de szép is volna!

Eljön a negyedik nap is. A várakozás nem múlik. Az előző napok sem múlnak el nyomtalanul. Vajon mi van, ha mégsem lehet hazamenni? Vajon az önsajnálát lenne úrrá vagy továbbra is a harmadnap hálája élhet tovább? S vajon hol dől el a dolog? Mert a külső körülmények semmit sem változtak az elmúlt napok alatt. A kórterem ugyanaz, az ágyam ugyanaz, ugyanakkor hozzák be a reggelit minden nap, ugyanúgy jönnek lázat mérni. A változás tehát bennem van. Én változom, nem a karantén. **Önmagam körül forgok a nagy, rám szakadt időben és csendben, vagy az Úr körül. Önmagam karanténja vagyok-e? Minden ezen áll vagy bukik.**

Fogok beszélni a várakozásról az embereknek. Sokat. És ezt is el fogom mondani. A várakozás lehet örömteli, feszült vagy aktív, de nem a körülmények határozzák meg igazán, hanem a belső csend, a belső béke. Sosem gondoltam, hogy ez egy karanténban válik egyszer kézzelfoghatóvá számomra.”

„Lehet ajándékként is nézni ezekre az órákra?” Vagy a Szentírás szavaival: Isten ebből a veszélyhelyzetből is tud jót kihozni?

Hiszen, a magába tekintő, bűnbánó szívből tud aztán felszakadni **a könyörgés**: „Könyörülj rajtam...” Mert a könyörgés lényege az, hogy az Úr nagysága előtt leborulva belátjuk, megvalljuk azt, hogy milyen kicsik vagyunk mi emberek, törékenyek, halandók, esendő és bűnösök; – mindenben Órá szorulók.

A könyörgésben azonban segítségül hívjuk az Úr nevét, kérjük, az Ő megváltó erejét, szeretetét, mindenre elégséges áldását életünkre, szolgálatunkra, erőfeszítéseinkre, mert tudjuk, hogy Nélküle semmit sem cselekedhetünk (János 11,5). A könyörgő ember azt éli át, amit az Isten követével, angyalával küzdő Jákób megtapasztalt. Mi is folyamatosan tusakodnánk, feleselnénk az Istennel, amíg az Ő ereje meg nem érint bennünket. Onnantól

kezdve könyörgő imádságunkká lesz az, amit Jákób is megfogalmazott: – Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz engem! (1Mózes 32,27)

Megragadó pontossággal fogalmaz a zsoltár: *“ha felindultok is, ne vétkezzetek”* - mert felindulunk. Haragszunk a vírusra, dühösek leszünk emberekre, akik fütyülnek a veszélyhelyzetre, felindulunk saját tehetetlenségünk miatt, talán még Istenre is neheztelünk... Közben felelősségünk az is, hogy amennyire lehetséges, csak megalapozott és igazolt információkat osszunk meg egymással, és tartózkodjunk a félelemkeltéstől.

Mielőtt indulatból szólnánk, cselekednénk, álljunk meg Isten színe előtt, ahol **le tudunk csillapodni**. Szava megerősít. Lelke józanná tesz. Így megnyugodva lehetséges, hogy már nem vétkezünk, hanem Istennek kedves módon reagáljuk le a dolgainkat, ami persze nem zárja ki a határozottságot, a szeretettel teli szigort.

A zsoltáros is arról vall, hogy Istenben van legfőbb öröme, és ez az öröm békességet teremt a szívében „Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy biztonságban élhessek!” Isten megadta a tágas teret.

Hozzád kiáltunk Urunk, nemcsak szorultságunkban, hanem bűneinkkel szembenézve, a megszabadulás reménységével, ahogy ezt a zsoltáros tette.